

— Тъзи съкровища не могат да се видятъ съ очи... Не могат да се похванатъ съ ръце... Тѣ сж гиздилата на чиститѣ сърдца. Тѣ сж украсата на нашитѣ просвѣтлени души... Тѣхъ не могатъ крадци да ни ги отнематъ, нито може рѣжда да ги хване... Това сж елмазитѣ, които ще ни освободятъ отъ веригитѣ на Сатанаила, отъ властта на суетния измаменъ видимъ миръ, за да отправимъ духа си отново къмъ далечната му прародина... Това сж свѣтлитѣ знаци, които ще ни приближатъ до легионитѣ на Михаила, за да победятъ по-скоро княза на Бездната...

Той издигна високо рѣцетѣ си нагоре, гласътъ му загърмѣ:

— Елате при насъ... Освободете се отъ тежестъта на земнитѣ примамки и възлѣзте къмъ Храма на Любовта... Тѣсенъ и стрѣменъ е пътя къмъ него, само святостъ и чистота, само себежертва и служба за народното благо, могатъ да ни доведатъ до неговото предверие... Покайте се дорде е още време! Защото Противникътъ дебне и има хиляди начини за да ви победи...

Белослава влѣзе въ стаята, подпрѣ рѣка на стената, Следъ това метна незабелязано взоръ къмъ момъка.

Добромиръ поглѣщаше прехласнатъ всѣка дума на непознатия, съ унесени очи и озарено отъ възторгъ лице.

Старецътъ бързо прибра вещитѣ си. Затвори чантата.

— Ако искате, мога да ви посетя още веднѣжъ... Тогава ще ви донеса други накити, друга стока...

— Ела — отвърна кратко и беззвучно момата. Следъ това отиде да го изпрати навънъ. Когато се връщаше по стълбитѣ нагоре, срещна годеника си, който бързо слизаше, праметналъ кѣсата си наметка презъ рамо.

— Много закъснѣхъ! Довиждане!

И той отмина, безъ да се докосне до нея, отново станалъ студенъ и недостѣпенъ, по-чуждъ и унесенъ отъ всѣкога.

Белослава влѣза въ стаята, подпрѣ рѣка на стената, склони чело къмъ нея и дълго и неутешно плака. Следъ това се отправи съ тежки, отчаяни стѣпки къмъ пезула